Sygn. akt IC 345/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	***SSO Alina Gąsior***
Protokolant	st.sekr.sąd. Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

1. zobowiązuje pozwanego (...) Spółkę z o.o. w W. aby zaprzestał naruszania dóbr osobistych powoda A. B. przez zakazanie pozwanemu wykonywania do powoda połączeń telefonicznych ;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 2.000,00 (dwa tysiące 00/100) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty ;

3. oddala powództwo w pozostałej części ;

4. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 1.620,00 (tysiąc sześćset dwadzieścia 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu ;

5. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 700,00 (siedemset 00/00) złotych tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa ;

6. nie obciąża powoda A. B. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa , przejmując je na rachunek Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim .

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 345/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2018 r. powód A. B., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł przeciwko pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. pozew o:

1. zobowiązanie do zaprzestania naruszania dóbr osobistych powoda w postaci prawa do prywatności, godności, miru domowego i wolności, które to naruszenie polega na uporczywym nękaniu i dręczeniu połączeniami telefonicznymi

w różnych porach dnia przez pozwaną celem dochodzenia bliżej nieokreślonych wierzytelności o charakterze majątkowym,

2. zapłatę przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych przez pozwaną w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powództwa powód wskazał, że pozwana prowadzi agresywne i uporczywe działania windykacyjne przeciwko powodowi, polegające na kontakcie telefonicznym w zakresie wierzytelności, która przysługiwała jej względem zmarłego ojca powoda, a która nie została określona przez pozwaną, jak również wobec której powód podniósł zarzut przedawnienia. Działania pozwanego spowodowały u powoda cierpienie i zrodziły poczucie krzywdy. Powód wskazał także, iż w przedmiocie działań pozwanej toczyło się postępowanie karne, które zostało umorzone na etapie postępowania przygotowawczego z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej. Pozwana w uzasadnieniu podniosła, iż powód nie wykazał szkody, a także iż działania pozwanej nie były bezprawne, bowiem zmierzały do wyegzekwowania należności zaległych zobowiązań, jak również nie wykraczały poza godziny pracy biura.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2012 r. W. B. zawarł z G. (...) Bank umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...).

/dowód: akta sprawy Prokuratury Rejonowej w Radomsku Ds 1606/17: umowa kredytu k.62-68/

W. B. był ojcem powoda. Zmarł w 2013 r. Powód nie jest jedynym spadkobiercą po ojcu. Po zmarłym zostało przeprowadzone postępowanie w przedmiocie nabycia spadku.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:03:52-00:18:45, płyta k.77/

Pismem z dnia 24 kwietnia 2017 r. skierowanym do W. B. pozwana wezwała do zapłaty kwoty w wysokości 1.666,27 zł. Pozwana w piśmie wskazała, iż nabyła wierzytelność banku na podstawie umowy cesji z dnia 14 lutego 2017 r.

/dowód: pisma pozwanej k.134-135/

Z korespondencją tą zapoznał się powód i pod koniec miesiąca skontaktował się telefonicznie z pozwaną celem wyjaśnienia sytuacji. W trakcie rozmowy został poinformowany, że otrzyma pismo, w którym zostaną zawarte wszystkie informacje dotyczące dochodzonej wierzytelności. Pismo takie nigdy jednak nie dotarło do powoda.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:03:52-00:18:45, płyta k.77, 00:14:19-00:30:05, płyta k.141/

Po kilku dniach pracownicy pozwanej zaczęli wykonywać telefony do powoda na numer, z którego dzwonił. Częstotliwość prób nawiązania kontaktu wynosiła po kilka razy dziennie w godz. 7-21 w dni powszednie, a także w soboty. Zdarzyło się, że jednego dnia wykonanych zostało do powoda 11 połączeń. W okresie od 10 lutego do 13 kwietnia 2018 r. do powoda pracownicy pozwanej spółki wykonali 102 połączenia. Próby kontaktu ustały w kwietniu 2018 r. po wystąpieniu przez powoda na drogę sądową.

Sprawy związanej z egzekucją wierzytelności od powoda prowadziło wiele pracowników pozwanego, którzy dzwonili z różnych oddziałów w całej Polsce m.in. z R., W., G. i P.. Podczas rozmów pracownicy pozwanego chcieli dokonać weryfikacji tożsamości oraz uzyskać informacje, czy było postępowanie spadkowe po zmarłym dłużniku. Pracownicy

pozwanego nie mówili, o jaką wierzytelność chodzi. Powód nie odpowiadał na te pytania, był nerwowy i wyrażał sprzeciw wobec wykonywanych do niego telefonów.

Pracownicy pozwanego kontaktowali się z powodem, dzwoniąc na jego numer prywatny oraz dwa służbowe, z których dzwonił do nich powód. Powód wyraził zgodę na kontakt telefoniczny ze strony pozwanego tylko na swój numer prywatny.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:03:52-00:18:45, płyta k.77, 00:14:19-00:30:05, płyta k.141, zeznania świadka P. S.: nagranie 00:05:36-00:13:11, płyta k.141, stenogramy wraz z płytą z nagraniami k.16-32, k.38-43, lista połączeń k.44-54/

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2017 r. po złożeniu przez powoda w dniu 14 czerwca 2017 r. ustnego zawiadomienia o przestępstwie, Komenda Powiatowa Policji w R. wszczęła dochodzenie w sprawie uporczywego nękania powoda za pośrednictwem połączeń telefonicznych oraz wiadomości sms-owych w sprawie zapłaty kwoty 1.676 zł, co wzbudziło uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie naruszyło prywatność powoda, tj. o czyn z art. 190a § 1 kk.

Postanowieniem z dnia 29 września 2017 r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku, dochodzenie to zostało umorzone wobec braku znamion czynu zabronionego na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez powoda i w sprawie II Kp 261/17 Sąd Rejonowy w Radomsku nie uwzględnił zażalenia i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy, wskazując m.in., że działania pozwanego nie nosiły cech nękania.

/dowód: akta sprawy Prokuratury Rejonowej w Radomsku Ds 1606/17: postanowienie o wszczęciu dochodzenia k.69, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k.130-130v, postanowienie Sądu Rejonowej w Radomsku k.140-141/

Powód na skutek ciągłych prób kontaktu telefonicznego przez pracowników pozwanego stał się nerwowy i niespokojny. Ponieważ telefony pozwanego zdarzały się również w czasie jego pracy, nie mógł się on często skupić na obowiązkach zawodowych Zdarzało się, że po rozmowie ze względu na zdenerwowanie opuszczał stanowisko pracy, by się uspokoić.

Powód miał również problemy ze snem. Z uwagi na intensywność kontaktu ze strony pozwanego oraz bezskuteczność dotychczasowych działań w zakresie egzekwowania należności, powód zaczął także obawiać się o bezpieczeństwo swoje oraz partnerki.

Powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim ani nie leczył się farmakologicznie w związku z emocjami wywołanymi telefonami pozwanego.

Obecnie z uwagi na brak prób kontaktu ze strony pozwanego powód odzyskał częściowo spokój, jednak nadal czuje niepewność, gdy dzwoni do niego ktoś z nieznanego mu numeru.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:03:52-00:18:45, płyta k.77, 00:14:19-00:30:05, płyta k.141, zeznania świadka P. S.: nagranie 00:05:36-00:13:11, płyta k.141/

Na początku 2018 roku powód został zatrudniony na stanowisku konsultanta na okres 3 miesięcy, do marca-kwietnia 2018 r. Po tym okresie pracodawca nie zawarł z nim nowej umowy.

Od marca do września 2018 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim z uwagi na złamaną nogę.

Obecnie od września 2018 r. powód zatrudniony jest przez brata byłego pracodawcy.

/dowód: zeznania powoda: nagranie 00:14:19-00:30:05, płyta k.141/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowo uwzględnieniu.

Zgodnie z treścią art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Natomiast stosownie do art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, a na zasadach przewidzianych w kodeksie - może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei art. 448 kc stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W przypadku naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działaniem sprawcy, pokrzywdzonemu przede wszystkim przysługują zatem środki o charakterze niemajątkowym przewidziane w art. 24 kc, a ponadto środki o charakterze majątkowym, o których stanowi art. 448 kc. Obydwa te roszczenia mają charakter samodzielny i pokrzywdzonemu przysługuje prawo ich wyboru, ale sądowi pozostawiona jest ocena celowości przyznania ochrony w żądanej formie, jego adekwatności do rodzaju naruszonego dobra, a przede wszystkim rozmiaru doznanej krzywdy, a także do stopnia zawinienia sprawcy naruszeń (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24.07.2008 r., I ACa 1150/06, OSAW 2008/4/110). Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien zatem być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonego, bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy moralnej.

Z tych też względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy.

Bezprawne jest każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, z porządkiem prawnym bądź z zasadami współżycia społecznego. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 19 października 1989 r. (II CR 419/89, OSP 11-12/90, poz. 377) za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je, oraz że do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się: 1) działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, 2) wykonywanie prawa podmiotowego, 3) zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz 4) działanie w obronie uzasadnionego interesu.

Specyfika postępowania w sprawach o naruszenie dóbr osobistych polega na tym, że rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych sąd ustala w pierwszej kolejności, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustala, czy działanie pozwanego było bezprawne. Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 kc, a więc na stronie powodowej. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro - a więc na stronie pozwanej - spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne.

Podkreślenia przy tym wymaga, że decydujące znaczenie dla oceny zasadności twierdzenia o naruszeniu dobra osobistego ma nie tylko subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale to, jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie (wyrok Sądu Najwyższego z 17 września 2004 r. V CK 69/04, LEX nr 197661).

W ocenie Sądu negatywnie należy ocenić działania pozwanej spółki, polegające na wykonywaniu z dużą częstotliwością połączeń telefonicznych na wszystkie możliwe numery telefonu komórkowego należące do powoda. Działania

te wkraczały w sferę prywatności powoda, zakłócając jego mir domowy i spokój. W ocenie Sądu postępowanie pozwanego nosiło znamiona nękania, tj. uporczywego i niechcianego niepokojenia doprowadzając do pozbawienia go spokoju i bezpieczeństwa. Rozmowy telefoniczne pracowników pozwanego przeprowadzane z powodem były ponadto napastliwe i kategoryczne, choć powód częstokroć wyrażał sprzeciw wobec telefonicznego kontaktu z nim. Powód czuł się nękany przez rok i niewątpliwie spowodowało to duży dyskomfort w jego życiu prywatnym.

Sąd nie neguje uprawnienia wierzyciela do domagania się od dłużnika spłaty roszczenia, tym niemniej w okolicznościach tej sprawy zasadnicze znaczenie ma sposób realizacji tego uprawnienia. Wyjaśnienia wymaga, że nie każde działanie wierzyciela zmierzające do odzyskania długu legalizuje wkroczenie w sferę dóbr osobistych dłużnika. Działanie bowiem nadmierne, nakierowane na zastraszanie dłużnika, zmierzające do wywołania w nim uzasadnionej obawy, nie może zostać ocenione inaczej niż jako wadliwe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2011 roku, VI ACa 84/11). Trafnie w tym przedmiocie wypowiedział się Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 lutego 2013 roku, I ACa 31/13 wyraził przekonanie, że: „Są granice, których wierzycielowi przekroczyć nie wolno. Pierwszą z nich jest uszanowanie (uwzględnienie) stanowiska dłużnika co do prawa zgłoszenia zarzutu przedawnienia. Jeżeli tego rodzaju wyraz woli nie budzi wątpliwości i w sposób jednoznaczny doszedł do wierzyciela (pierwotnego czy wtórnego), to natarczywe ponawianie wezwania do zapłaty bez uzyskania tytułu egzekucyjnego, którego dłużnik żąda jest bezprawne. Tylko tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności jest skutecznym środkiem egzekucji roszczenia. Drugą granicą jest ocena, czy po uzyskaniu stanowiska dłużnika jak wyżej, można nadal bez odpowiedzialności co do sfery dóbr osobistych stosować praktyki nękające, dręczące, naruszające spokój osoby, która w sposób niebudzący wątpliwości przedstawiła swoje racje i zażądała skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego czyli zażądała konstytucyjnie zagwarantowanej ochrony prawnej. Otóż działanie firmy windykacyjnej, która lekceważy obywatela i niezgodnie z zasadami współżycia społecznego, dobrymi obyczajami wymusza na nim przez nękanie go w różny sposób, spłatę długu, co do którego zgłosi on zarzut przedawnienia lub uznał żądanie za bezpodstawne jest naruszeniem dóbr osobistych, a konkretnie wolności, miru domowego i prywatności” (Legalis 999360).

W ocenie Sądu działania pozwanej do odzyskania należności były nieadekwatne i natarczywe, zarówno co do czasu, jak i intensywności. Zwrócić należy uwagę, że działania pozwanej były podejmowane pomimo, że nie dysponowała ona tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko powodowi i w okolicznościach nie dających jasności powodowi, o jaką wierzytelność chodzi. Ponadto przebieg rozmów dawał wyraźne podstawy, iż ich cel nie zostanie osiągnięty. Przede wszystkim zaś pozwana miała możliwość dochodzenia wierzytelności bez konieczności wykonywania połączeń do powoda. Działania pozwanej nie mieściły w zakresie uprawnień wierzyciela i naruszały dobra osobiste powoda w postaci wolności, prywatności i miru domowego. Wskazane dobra osobiste należą do kategorii praw podmiotowych bezwzględnych. W przekonaniu Sądu działania pozwanego miały charakter bezprawny i zawiniony.

W tych okolicznościach Sąd uznał za zasadne zobowiązanie pozwanej do zaniechania naruszania dóbr osobistych powoda A. B. przez zakazanie pozwanemu wykonywania do powoda połączeń telefonicznych. W ocenie Sądu skoro pozwana przez tak długi czas podejmowała próby nawiązania kontaktu telefonicznego i w konsekwencji egzekucji wierzytelności, nadal istnieje obawa, że takie działania mogą być prowadzone wobec powoda, stąd zasadnym było zobowiązanie pozwanej do zaniechania takich działań.

Przechodząc zaś do żądania zadośćuczynienia, wskazać trzeba, że podstawowym kryterium zasądzenia zadośćuczynienia pozostaje rozmiar i intensywność doznanej krzywdy ocenianej według miar zobiektywizowanych, stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra osobistego, w tym także niewymiernych majątkowo, np. utrata dobrego imienia. Jedną z istotnych przesłanek oceny jest także stopień zawinienia po stronie sprawcy naruszenia. Zadośćuczynienie jest bowiem sposobem naprawienia krzywdy rozumianej jako negatywne uczucia przeżywane w związku z naruszeniem dobra osobistego.

Niepokój, nerwowość, stres czy też ogólnie ujęte cierpienia psychiczne związane z zachowaniem pozwanego, wywołały krzywdę powoda. Zdaniem Sądu okoliczności faktyczne sprawy wyżej opisane wskazują na kwotę adekwatną rekompensującą doznaną krzywdę w wysokości 2.000 zł. Kwota ta uwzględnia sposób działania pozwanej, okres

czasu, w którym były naruszane dobra osobiste powoda, pozostając odpowiednią do rozmiaru doznanych naruszeń. Jednocześnie nie jest to suma wygórowana, zwłaszcza z perspektywy pozwanej, która jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą na szeroką skalę.

Z zeznań powoda wynika, iż w związku z działaniami pozwanej powód stał się nerwowy i niespokojny, który to stan utrzymuje się do dziś, choć z mniejszym nasileniem. Jednak powód nie wykazał istnienia uszczerbku na zdrowiu w związku z działaniami pozwanego, co wymagałoby wiadomości specjalnych biegłego lekarza. Z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z treści nagranych rozmów, nie wynika, iż powód był straszony przez pracowników pozwanego, iż osobiście pojawią się oni w jego miejscu zamieszkania, co również wpłynęło na ocenę rozmiaru szkody doznanej przez powoda.

Powód nie wykazał także pogorszenia się jego sytuacji zawodowej jako pozostającego w bezpośrednim związku z zachowaniem pozwanego. Zwrócić należy uwagę, iż ustanie stosunku pracy powoda nastąpiło przez wyczerpanie okresu, na jaki umowa ta była zawarta, a nie przez wypowiedzenie tej umowy, zaś z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż pracodawca powoda miał obowiązek zawarcia z nim kolejnej umowy. Ponadto, co sam powód przyznał, w czasie zatrudnienia przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, co mogło mieć wpływ na decyzję pracodawcy.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd orzekł na mocy art. 24 k.c. i art. 448 k.c. jak w punkcie drugim wyroku. W pozostałym zaś zakresie Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd za dzień wymagalności odsetek przyjął dzień następny po doręczeniu odpisu pozwu. Sąd nie uznał tym samym, iż roszczenie było wymagalne wcześniej, jako że pozwana zakwestionowała pełnomocnictwo załączone do wezwania do zapłaty z dnia 20 października 2017 r., tym samym kwestionując skuteczność wezwania (k.11), powód zaś nie wykazał, iż pełnomocnictwo było prawidłowe. Dlatego też odpis pozwu w niniejszej sprawie należy traktować jako pierwsze wezwanie do zapłaty między stronami.

O kosztach Sąd postanowił na zasadzie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo wedle stopnia wygranej. Powód wygrał sprawę w zakresie żądania niemajątkowego oraz częściowo w zakresie postępowania majątkowego. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.620 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Stawki minimalne w sprawach o ochronę dóbr osobistych i ochronę praw autorskich wynoszą 720 zł (§ 8 ust 1 pkt 2), zaś w sprawach przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 1.500 zł do 5.000 zł # 900 zł (§ 2 pkt 3).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 700,00 zł (600 zł + 5% x 2.000 zł) tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

Na podstawie art. 102 kpc Sąd nie obciążył powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Sąd miał na uwadze sytuację finansową powoda oraz charakter dochodzonego roszczenia.

SSO Alina Gąsior

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 13 grudnia 2018 r.

SSO Alina Gąsior